

[Johan Nielsen]

meget lille, om, hvad der sker oppe på Færøerne.

I øjeblikket er der regeringskrise: man kan ikke finde sammen og danne et nyt landsstyre. Det ser ud til, at det vil blive det gamle landsstyre, som vil fortsætte. Man har været i Bruxelles for at forhandle om fiskerikvoter, og det forlyder, at resultatet har været dårligt. Jeg læste et eller andet sted, at vi i dette kvartal havde udført for 76 mill. kr. mindre end i kvartalet i fjor, så det tegner ikke så forfærdelig rosenrødt. Men hvis man sammenligner med andre steder i verden, er det ikke så tosset endda, og det er derfor, jeg har siddet stille her og undret mig over den jammer, der har lydt, undret mig over, at man har kunnet tale så ilde om dette samfund.

Da min kone og jeg blev gift for 32 år siden – og det er den samme, jeg har endnu, så ingen skal komme og tale om, at kvinderne er undertrykt – havde vi kakkellovne, der var ikke centralvarme. Der var ikke andet varmt vand i huset end det, vi kogte selv. Vi havde ingen gasbageovn. Vi havde ingen elektrisk bageovn. Vi havde ingen støvsuger. Vi havde ingen strygerulle. Vi havde ikke engang en radio, for slet ikke at tale om fjernsyn, men det havde folk ikke i almindelig dengang. Vi havde ingen opvaskemaskine. Vi havde ingen fryseboks. Vi havde intet køleskab, og vi havde ingen vaskemaskine. Vi havde ikke engang en knallert, og vi havde ingen bil. Men ih, hvor var vi lykkelige!

Alt det dér er kommet til til det daglige brød. Er der så noget at sige til, at der skal hales meget ind, når man skal have alle disse ting, og så har jeg endda ikke nævnt sommerhuset. Det havde vi ikke.

Jeg lå på hospital sammen med en amerikaner for nogen tid siden, og han var blevet indlagt på ganske særlige betingelser. Den læge, som behandlede ham, havde den aftale – det var en læge, som var en kendt international ekspert – at hvis det var nødvendigt for ham at tage en udlænding, ville han ikke have vedkommende som privatpatient, men så skulle det offentlige betale. Den dag, da amerikaneren blev rask og skulle udskrives, spurgte han lægen, hvor meget det kostede, og lægen sagde: det koster ikke noget. Det kunne han ikke forstå, og så kom han op til mig og sagde: ved du hvad, jeg tror ikke, overlægen rigtig forstår engelsk. Så siger jeg:

hvorfor det? Jo, han siger, at det ikke koster noget. Så siger jeg: nej, det koster ikke noget, for du er lagt ind på de samme betingelser, som hvis du havde været dansker. Så sad han et øjeblik og gloede på mig, hvorefter han sagde: vil det sige, at hver eneste dansker kan blive indlagt på et hospital og blive behandlet gratis? Ja, det er rigtigt. Så sagde han: ved du hvad, når jeg kommer hjem til Staterne og fortæller dem det her, vil de sige, at jeg er en større løgnhals end Münchhausen.

Det er dette samfund, vi hagler igennem. Derfor var det velgørende at høre hr. Jens Møller komme op og sige tak. Det er vi ikke forvænt med, tværtimod.

Jeg kan også huske som barn, at hvis det skete, at far og mor blev uvenner, blev jeg altid dybt ulykkelig. Nu er der dertil at sige, at mennesker, som elsker hinanden, med tvingende nødvendighed må blive uvenner af og til; hvis ikke de gør det, er kærligheden kold. Men jeg blev meget, meget ulykkelig, og jeg kan spore noget af det samme, når man her i salen taler ilde om hinanden. Så tænker jeg ofte på, hvad vi lærte, da jeg gik i skole, i Luthers katakismus om, at man skulde optage og udlægge alt i bedste mening.

Må jeg så komme med to små hjertesuk til sidst. Der er i det sidste år kommet en uskik: endskønt det står tydeligt og klart på aviserne, at de ikke må fjernes fra læsesalen, skal man være heldig, hvis man finder den avis, man gerne vil læse, derinde. Jeg har også tænkt ved mig selv: ja men hvordan i alverden skal man respektere os som lovgivere, når vi ikke engang kan overholde et så simpelt påbud som at lade aviserne ligge derinde, når det står på dem?

Så én ting til. Som I alle sammen ved, er jeg opstillet og valgt på Færøerne, og derfor er jeg meget afhængig af min telefon, måske endnu mere end I andre, som kan smutte lige hen om hjørnet og træffe jeres vælgere. Det er meget besværligt visse dage, hvor jeg sidder inde på mit kontor her i huset og venter i evigheder, før jeg kan få forbindelse.

Jeg håber meget, at de to små ting, jeg har nævnt her til sidst, kan blive rettet. Ja, og så ikke mindst en lidt mere fordragelig form – det er ikke julen, der får mig til at sige det her.

Steen Folke (VS):